

บทที่ 1 บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

โดยธรรมชาติแล้ว ข้อมูลข่าวสารเป็นสิ่งที่จำเป็นในการดำรงชีวิตของผู้คน ยิ่งในสังคมปัจจุบัน ใครสามารถรับรู้และมีข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้อง รวดเร็ว ย่อมสามารถตัดสินใจในเรื่องต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ จากความจำเป็นนี้ ทำให้ความต้องการบริโภคข่าวสารมีมากขึ้นตาม ดังเห็นได้จากการเกิดขึ้นของสื่อมวลชนในรูปแบบต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นสื่อสิ่งพิมพ์ หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์

“โทรทัศน์” จัดเป็นสื่ออิเล็กทรอนิกส์ประเภทหนึ่ง ที่ทำหน้าที่เผยแพร่ข้อมูลข่าวสารไปยังประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะโทรทัศน์เป็นสื่อที่กว้างไกลในการแพร่ภาพและเสียง มีอิทธิพลครอบคลุมในหลายพื้นที่ สามารถส่งข่าวสารไปยังผู้รับได้ในระยะเวลาอันรวดเร็ว ปัจจุบัน โทรทัศน์กลายเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ในชีวิตประจำวันของผู้คน ประเทศไทยมีเครื่องรับโทรทัศน์กระจายอยู่ในครัวเรือนจำนวนมากกว่าสิบล้านเครื่องทั่วประเทศ แทบไม่มีอาณาเขตปลอดโทรทัศน์หลงเหลืออยู่เลย (บุญรักษ์ บุญญะเขตมาลา, 2537)

ข้อมูลข่าวสารที่นำเสนอผ่านโทรทัศน์จะปรากฏในรูปของรายการต่าง ๆ อาทิ รายการปกิณกะบันเทิง, รายการกีฬา, ละคร ฯลฯ แต่รายการโทรทัศน์ที่นำเสนอข้อมูลข่าวสารที่เกิดขึ้นในสังคมไปยังผู้ชมโดยตรงไปตรงมาที่สุด คงจะไม่พ้นรายการ “ข่าว” (news) ทั้งนี้ ประชาชนมองว่า “ข่าวทางโทรทัศน์” ที่เฝ้าดูอยู่ทุกวัน เป็นแหล่งข่าวแรกที่สำคัญ ก่อนไปแสวงหาข้อมูลเพิ่มเติมจากสื่ออื่น เพราะถึงแม้ข่าวโทรทัศน์จะมีระยะเวลาในการนำเสนอที่จำกัด จนไม่สามารถให้รายละเอียดได้มากเท่าหนังสือพิมพ์ แต่ภาพที่ปรากฏในข่าวโทรทัศน์ก็สามารถทดแทนรายละเอียดของถ้อยคำที่จำกัดได้ เพราะภาพที่ผู้ชมเห็น จะก่อให้เกิดความเข้าใจในเหตุการณ์ได้ดี ดังคำกล่าวที่ว่า “ภาพ 1 ภาพ มีค่าเท่ากับคำ 1,000 คำ” โดยเฉพาะภาพที่มีการเคลื่อนไหวอยู่ต่อหน้าผู้ชมเป็นเหมือนการยืนยันเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ผู้ชมจะเชื่อถ้อยสิ่งที่พวกเขาเห็น (seeing is believing) ข่าวโทรทัศน์จึงเป็นรายการที่มีผู้ติดตามอยู่เสมอ (ประมะ สตะเวทิน 2539)

อย่างไรก็ตามในพื้นฐานความเป็นจริง ชาวโทรทัศนกลับไม่สามารถตอบสนองสิทธิในการรับรู้ข่าวสารตามที่ประชาชนต้องการได้อย่างเต็มที่ ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ตัวสื่อโทรทัศนถูกควบคุมกรรมสิทธิ์โดยรัฐบาลอยู่ ทั้งนี้เป็นเพราะกำเนิดของโทรทัศนในประเทศไทยนั้น (ช่วงระหว่าง พ.ศ. 2498 - 2510) เกิดขึ้นจากความต้องการของผู้นำทางการเมืองที่จะใช้สื่อโทรทัศนเป็นกระบอกเสียงในการประชาสัมพันธ์และโฆษณาชวนเชื่อให้กับรัฐบาลโดยตรง ถึงแม้จะจัดรูปองค์กรของสถานีโทรทัศนในรูปรัฐวิสาหกิจ แต่ก็แฝงแนวคิด "รัฐเป็นเจ้าของและผู้ดำเนินการ" (State system) หรือแม้จะมีการเปลี่ยนมาให้เอกชนมารับสัมปทานไปดำเนินงานในยุคต่อมา (พ.ศ.2510-ปัจจุบัน) แต่ก็เป็นการให้สัมปทานโดยระบบอุปถัมภ์ กลุ่มธุรกิจดำเนินงานในนามของรัฐและขาดเสรีภาพในการทำงานอยู่ ทำให้ชาวโทรทัศนประสบปัญหาสำคัญ 3 ด้านมาตลอด คือ (1) ไม่สามารถตอบสนองความต้องการทางด้านข้อมูลข่าวสารของประชาชนได้ (2) การทำงานมักถูกแทรกแซงทางการเมือง และ (3) ปัญหาด้านการดำเนินธุรกิจ ซึ่งยังเป็นระบบการค้าที่ไม่ใช่ระบบเปิดหรือให้เอกชนเข้ามามีส่วนรวมอย่างแท้จริง (อุบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์,2539)

ถึงแม้ในช่วงปี พ.ศ.2528 - 2530 ชาวโทรทัศนจะมีการปฏิรูปโดย ดร.สมเกียรติ อ่อนวิมล และบริษัทแปซิฟิก อินเทอร์เน็ตคอมมิวนิเคชั่น จำกัด ได้เข้ามารับสัมปทานการทำข่าวของช่อง 9 อ.ส.ม.ท และทำให้ชาวโทรทัศนของช่อง 9 มีการนำเสนอที่แปลกใหม่ขึ้น ไม่ใช่รายการน่าเบื่อเช่นในอดีต การรายงานข่าวเริ่มมีวิธีการใหม่ๆ เช่นปรับปรุงลักษณะและวิธีการอ่านข่าวของผู้ประกาศ ลดความเป็นพิธีการในการนำเสนอ มีการรายงานนอกสถานที่ของผู้สื่อข่าว จนกระทั่งชาวโทรทัศนก้าวขึ้นมาเป็นรายการยอดนิยมของสถานีโทรทัศน และมีจำนวนผู้ชมที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ (ยุพา เพ็ชรฤทธิ์,2536) แต่การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเป็นการเปลี่ยนแปลงในแง่รูปแบบเท่านั้น ในแง่ของเนื้อหา ยังคงตกอยู่ใต้อิทธิพลของรัฐเช่นเดิม และเห็นชัดเจนขึ้นเมื่อเกิดการรัฐประหารโดยคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ(ร.ส.ช.) ในปี 2534 ที่รายการชาวโทรทัศนถูกควบคุมให้เสนอข่าวของรัฐบาลแต่เพียงด้านเดียว

จากปัญหาดังกล่าวทำให้ประชาชน นักวิชาการ ตลอดจนชนชั้นกลางด้วยตนเอง พยายามที่จะเรียกร้องให้สื่อโทรทัศนเป็นสื่อเสรีที่ปลอดจากการควบคุมของกลุ่มใดๆ โดยเฉพาะจากการควบคุมของรัฐบาล การเรียกร้องเรียกร้องสิทธิเสรีภาพในการรับรู้และนำ

เสนอข้อมูลข่าวสารของชาวโทรทัศน์มีกระแสที่รุนแรงขึ้น ภายหลังจากเหตุการณ์เดือน พฤษภาคม ในปี พ.ศ. 2535 ซึ่งเป็นเหตุการณ์สำคัญที่จำเป็นต้องอาศัยการสร้างความสำเร็จจากสื่อมวลชน แต่ชาวโทรทัศน์กลับไม่สามารถรายงานและตีแผ่ความเป็นจริงของ เหตุการณ์ในครั้งนั้นได้ ทำให้ประชาชนสับสน ไม่ทราบข้อเท็จจริง ซึ่งนำไปสู่ความวุ่นวาย และเหตุการณ์นองเลือดตามมา ทำให้โทรทัศน์กลายเป็นสื่อที่ไม่น่าเชื่อถือสำหรับประชาชน อีกต่อไป (เอกสารประกอบการสัมมนาทางวิชาการ:ชาวโทรทัศน์ที่มีคุณค่าถูกใจประชาชนไทย, 2535)

หลังวิกฤตการณ์ดังกล่าว สถานีโทรทัศน์หลายแห่งต่างพยายามเรียกความศรัทธา จากประชาชนในแง่การนำเสนอข่าวกลับมา ไม่ว่าจะเป็นการเพิ่มเวลาการออกอากาศ การ เปลี่ยนแปลงรูปแบบของรายการ แต่ก็ยังเป็นการแก้ไขที่ไม่ตรงจุด เพราะเป็นการหันกลับไป ปรับปรุงในแง่ปริมาณเช่นเดิม ขณะเดียวกันแม้ผู้ชมจะสงสัยในเรื่องความน่าเชื่อถือของชาว โทรทัศน์แต่ก็ยังไม่ปฏิเสธการรับชม เพราะชาวโทรทัศน์ได้กลายเป็นความเคยชินในชีวิตไป เสียแล้ว ทำให้การแข่งขันเพื่อช่วงชิงคนดูของทุกสถานีทวีความรุนแรงขึ้น อิทธิพลในเรื่องผล ประโยชน์ทางธุรกิจได้เข้ามามีบทบาท อาทิ เรื่องของโฆษณา เรื่องของเรตติ้ง มีการพูดถึง “การมุ่งพัฒนาคุณภาพของข่าว” ในทุกสถานี ซึ่งดูเหมือนว่าคุณภาพของชาวโทรทัศน์ที่วานี้ จะมุ่งไปเฉพาะในบางด้าน เช่น ด้านความเร็ว จนหลายครั้งที่ขาดความเที่ยงตรงของ ข้อมูลไป หรือมุ่งเสนอแต่ภาพที่รุนแรง ภาพที่สะท้อนความรู้สึกอย่างโจ่งแจ้งโดยไม่จำเป็น อาทิ การเสนอสภาพศพของผู้เสียชีวิต ประกอบกับทำให้การนำเสนอข่าวถูกตีกรอบด้วย “ข่าวที่อยู่ในกระแส” เท่านั้น ชาวที่ปรากฏจึงไม่มีความหลากหลาย มีแหล่งข่าวคนเดียวกัน ประเด็นเหมือนกัน กลายเป็นการยึดเยียดความคิดให้ประชาชน (เอกสารประกอบการ สัมมนาเรื่องการผลิตข่าวโทรทัศน์ในยุคสังคมข่าวสาร ,2535)

เห็นได้ว่าแม้รูปลักษณ์ของชาวโทรทัศน์จะออกมาสวยหรูหรือมีการนำเสนอที่มาก ขึ้น แต่ชาวโทรทัศน์ยังจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาให้ก้าวหน้าขึ้นไปอีก เพื่อช่วยให้พัฒนา สังคมส่วนรวมต่อไปด้วย โดยการเพิ่มคุณภาพของชาวโทรทัศน์ให้เป็นไปตามที่ประชาชน ต้องการนั้น จะต้องคำนึงถึงการเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตข่าวในทุกด้าน ทั้งนี้การพัฒนา รายการชาวโทรทัศน์นั้น มีการกล่าวถึงหลายจุดที่มีความจำเป็น ไม่ว่าจะเป็นการปฏิรูประบบสื่อมวลชนวิทยุโทรทัศน์ให้เอกชนเข้ามามีกรรมสิทธิ์ การปรับเปลี่ยนรูปแบบการนำ

เสนอให้เลิกซึ่งขึ้นไปอีก เช่น การเน้นข่าววิเคราะห์เจาะลึก ข่าวเชิงสืบสวนสอบสวน ฯลฯ แต่จุดหนึ่งที่เป็นปัจจัยสำคัญที่ควรได้รับความสนใจเป็นอันดับแรก เพราะเป็น “ราก” ของการผลิตข่าวทั้งหมด ก็คือเรื่องของตัว “คน” หรือ “บุคลากร” ในวงการข่าวโทรทัศน์นั่นเอง เพราะในความเป็นจริง งานต่าง ๆ จะประสบความสำเร็จและดีมาน้อยเพียงใด ย่อมขึ้นอยู่กับ “คน” ที่เข้ามาทำงานนั้น ๆ หากขาดคนที่มีความรู้ความสามารถ งานก็ย่อมยากที่จะสำเร็จได้ (ไพบูลย์ สุวรรณโพธิ์, 2521) ในงานข่าวโทรทัศน์เช่นกัน หากเราปรารถนาข่าวที่มีคุณภาพ เราก็ต้องมีบุคลากรที่มีคุณภาพเสียก่อน

อนึ่ง บุคลากรในสายงานด้านข่าวโทรทัศน์มีหลายประเภท แบ่งตามหน้าที่ซึ่งแตกต่างกันไปแต่หากพิจารณาในแง่ของการทำงานด้านข่าวโดยตรงแล้ว บุคลากรที่ถือเป็นกำลังหลักของการทำงานด้านข่าวก็คงจะไม่พ้น “นักข่าว” หรือ “ผู้สื่อข่าว” ซึ่งถือว่าเป็นบุคคลที่สำคัญที่สุด เพราะหากไม่มีบุคคลในตำแหน่งนี้ ก็จะไม่มีความรู้ข่าวสารหรือวัตถุดิบที่นำมาผลิตเป็นข่าวออกมาได้ (สุภา ศิริमानนท์, 2528) นั่นทว่า สุชาติ (2520) กล่าวว่า หน้าที่ของนักข่าวเปรียบได้กับ Gatekeeper ในกระบวนการสื่อสารสู่มวลชน หรืออีกนัยหนึ่ง เป็นผู้ใช้วิจารณญาณในการคัดเลือกกลั่นกรองข่าวสารและทัศนะวิจารณ์ต่อปัญหาต่าง ๆ เพื่อเสนอต่อประชาชน นักข่าวไม่ว่าในสื่อใด ๆ จะเป็นผู้ยืนอยู่ตรงกลางระหว่างความเป็นไปต่าง ๆ ในสังคมกับประชาชน (อ้างถึงในศันสนีย์ ชุมชุมมณี, 2533) ดังนั้นหากจะทำการศึกษาวเคราะห์บุคลากรในวงการข่าวโทรทัศน์ ก็ควรมองไปที่ตัวนักข่าวโทรทัศน์เป็นอันดับแรก

นักข่าวในปัจจุบันนั้น ไม่ว่าจะเป็นนักข่าวในสื่อใด ต่างถูกวิจารณ์อยู่เสมอ อาทิ ถูกวิจารณ์ว่าทำข่าวในประเด็นที่ลึกซึ้งไม่ได้ มุ่งทำข่าวตามกระแสเพียงอย่างเดียว มักจะใช้แต่วิธีวิ่งไล่ตามสัมภาษณ์ ไม่ทำการบ้านหรือศึกษาข้อมูลเพื่อเตรียมคำถามมาก่อน (คำณูณ สิทธิสมาน, 2539) นักข่าวมักจะละเลยการทำข่าวที่มีลักษณะการวิเคราะห์เจาะลึก หรือข่าวในลักษณะข่าวเชิงสืบสวน ซึ่งเป็นการทำข่าวขั้นสูง และต้องใช้ความสามารถ (พีระ จิระโสภณ, 2538) ขณะเดียวกันนักข่าวก็ถูกวิจารณ์ในแง่จิตสำนึกความรับผิดชอบ ความเป็นธรรมในการปฏิบัติหน้าที่ การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน หรือมุ่งแต่เรื่องธุรกิจมากเกินไป

ชัชวรินทร์ ไชยวัฒน์ (2539) กล่าวว่า ปัญหาสำคัญที่ทำให้นักข่าวถูกวิพากษ์วิจารณ์ อยู่เสมอมา นั่น คือประเด็นที่ว่านักข่าวในประเทศไทยยังไม่มี "ความเป็นมืออาชีพ" เพียงพอ หรือเข้าใจคำว่ามืออาชีพไปอย่างผิด ๆ เช่น เข้าใจว่านักข่าวมืออาชีพต้อง "ก้าวร้าวรุนแรง" หรือมีบุคลิกเพียงด้านเดียว ขณะที่ ประมะ สตะเวทิน (2539) ได้กล่าวถึงการพัฒนาให้นักข่าว ให้มีคุณภาพว่า นักข่าวจะต้องรู้จักควบคุมตนเองให้ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์และ ยุติธรรม และที่สำคัญ ต้องมีความเป็น "มืออาชีพ" และมุ่งที่จะสร้างความเป็นมืออาชีพให้ เกิดขึ้นในวิชาชีพของตนจนเป็นที่ยอมรับ สร้างมาตรฐานของความเป็นมืออาชีพในทุกด้าน (professionalization) ไม่ว่าจะเป็นด้านจรรยาบรรณ ความรับผิดชอบ หรือความรู้ความสามารถในการทำงาน ดังเช่นวิชาชีพของแพทย์ วิศวกร หรือนักกฎหมาย

จากที่ยกตัวอย่างมาในข้างต้นนี้ ก็เพื่อเป็นการชี้ให้เห็นว่า นักข่าวโทรทัศน์ที่เป็นมืออาชีพ เป็นองค์ประกอบสำคัญในการพัฒนาวงการข่าวโทรทัศน์ของไทยให้ก้าวหน้าได้ อย่างไรก็ตาม ในการอธิบายว่านักข่าวโทรทัศน์มืออาชีพเป็นอย่างไรนั้น ได้มีการอธิบายไว้ใน ลักษณะกระจัดกระจาย และมีความแตกต่างกันไปตามความเห็นของแต่ละคน ขณะเดียวกัน บริบทแวดล้อมทางด้านวัฒนธรรม รวมไปถึงระบบการเมืองการปกครองในแต่ละสังคม ก็มีผลให้เกิดความแตกต่างในตัวผู้ผลิตสื่อของแต่ละสังคมด้วย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทำการรวบรวมแนวคิดเกี่ยวกับคำว่ามืออาชีพจากหลายๆ ด้าน ทั้งจากแนวคิดที่อยู่ใน เอกสารหรือเป็นข้อเขียนของผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งในและนอกประเทศ และจากการสำรวจความคิดเห็นหรือมุมมองเกี่ยวกับเรื่องนี้จากบุคคลในกลุ่มต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นจากกลุ่มของผู้ทรง คุณวุฒิในวงการข่าวโทรทัศน์ จากกลุ่มของนักวิชาการทางด้านการสื่อสารมวลชน หรือแม้ กระทั่งจากกลุ่มของนักข่าวโทรทัศน์ที่ปฏิบัติงานอยู่ เพื่อให้ได้ข้อสรุปเกี่ยวกับความเป็นมืออาชีพที่นักข่าวโทรทัศน์ ในลักษณะขององค์รวมที่ชัดเจน โดยเฉพาะข้อสรุปที่เหมาะสมกับ บริบทแวดล้อมในสังคมไทย นอกจากนี้ ยังจะนำข้อมูลทั้งหมดที่ศึกษาได้มาสร้างเป็นเกณฑ์ สำหรับนำไปใช้ประเมินตัว "ข่าวโทรทัศน์" ด้วย เนื่องจากผู้วิจัยเชื่อว่า ข่าวโทรทัศน์ซึ่งเป็น ผลงานของนักข่าวนั้น จะเป็นภาพสะท้อนความเป็นมืออาชีพของตัวนักข่าวเองได้ดีที่สุด ซึ่ง ทั้งหมดนี้ก็เพื่อให้ได้แนวทางในการพัฒนาส่งเสริมให้นักข่าวโทรทัศน์ ให้มีความเป็นมืออาชีพมากยิ่งขึ้น อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาวงการสื่อมวลชนต่อไปในที่สุด

ปัญหานำวิจัย

1. คุณสมบัตินี้ความเป็นมืออาชีพของนักข่าวโทรทัศน์เป็นอย่างไร
2. ข่าวโทรทัศน์ในประเทศไทยสะท้อนความเป็นมืออาชีพของนักข่าวอย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อทราบถึงคุณสมบัตินี้ของความเป็นมืออาชีพของนักข่าวโทรทัศน์
2. เพื่อศึกษาภาพสะท้อนความเป็นมืออาชีพของนักข่าวโทรทัศน์จากผลงานข่าวที่ปรากฏ

ขอบเขตการวิจัย

การศึกษานี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาหาความเป็นมืออาชีพของนักข่าวที่ทำงานอยู่ในสถานีโทรทัศน์ในประเทศไทย ที่มีการผลิตข่าวภายในประเทศเป็นหลัก ซึ่งสถานีโทรทัศน์ที่มีรายการข่าวในประเทศเป็นของตนเองนั้น ประกอบไปด้วย

- สถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3
- สถานีวิทยุโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 5
- สถานีโทรทัศน์สีกองทัพบกช่อง 7
- สถานีโทรทัศน์ช่อง 9 อ.ส.ม.ท.
- สถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทยช่อง 11
- ไอทีวี ทีวีเสรี

ดังนั้นการศึกษาเกี่ยวกับความเป็นมืออาชีพนี้ จึงเป็นการศึกษาในประเด็นความเป็นมืออาชีพของนักข่าวโทรทัศน์ที่สังกัดอยู่ในสถานีดังกล่าว

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. นำผลการศึกษาวิจัยมาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนานักข่าวโทรทัศน์ให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้น
2. ใช้ผลการศึกษาเพื่อสนับสนุนงานวิจัยเกี่ยวกับข่าวและนักข่าวโทรทัศน์ในด้านอื่น ๆ ต่อไป

นิยามศัพท์

นักข่าวโทรทัศน์ : หมายถึง บุคลากรในหน่วยงานด้านการผลิตข่าว โทรทัศน์ ซึ่งมีหน้าที่คัดเลือกประเด็นข่าวที่น่าสนใจ และหารวบรวมข้อมูลของเหตุการณ์สำหรับนำมาเสนอเป็นข่าว ไม่ว่าจะเป็นการหาข้อมูลจากเอกสาร การสังเกตการณ์ การสัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้องกับข่าวนั้นๆ รวมไปถึงบันทึก คัดเลือก และตัดต่อภาพ ที่จะนำมาประกอบให้ข่าวสมบูรณ์ยิ่งขึ้น เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาให้เจ้าหน้าที่ทางฝ่ายผลิตติดต่อเป็นข่าวสำหรับออกอากาศ หรือรายงานข่าวจากสถานที่จริงผ่านจอโทรทัศน์ไปยังผู้ชมโดยตรง ดังนั้นนักข่าวโทรทัศน์ในที่นี้จะหมายถึง

1. หัวหน้าฝ่ายข่าวโทรทัศน์
2. หัวหน้าสายข่าวต่างๆ
3. ผู้สื่อข่าวและผู้ประกาศข่าวที่ทำหน้าที่ผู้สื่อข่าวด้วย
4. ช่างภาพ
5. ผู้ที่ทำหน้าที่เขียนข่าวและผู้มีหน้าที่ตัดต่อภาพ

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ในงานด้านข่าวโทรทัศน์นั้น โครงสร้างขององค์กร (สถานี) และเงื่อนไขหลายประการเป็น "กรอบ" ที่เข้ามามีอิทธิพลต่อการทำงานของนักข่าวโทรทัศน์ ธีรรัตน์ พันธุ์ทวี (2537) ได้ศึกษาพบว่าสถานีโทรทัศน์ในประเทศไทยนั้น ในปัจจุบัน ดำเนินการอยู่ได้กรอบ 5 ประการคือ ระเบียบว่าด้วยวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ นโยบายสถานี ระบบบริหารและระเบียบของสถานี จรรยาบรรณทางวิชาชีพ และนโยบายแฝงขององค์กรผู้ควบคุมดูแล ซึ่งกรอบเหล่านี้จะเปลี่ยนแปลงไปตามสภาวการณ์ทางการเมือง อย่างไรก็ตามงานวิจัยชิ้นนี้มุ่งเน้นศึกษาวิเคราะห์ที่ตัวผู้ปฏิบัติงานเป็นหลัก เป็นการมองลงไปในระดับ

บุคคลโดยตรง จึงจะไม่นำเรื่องของกรอบดังกล่าวมาเป็นประเด็นหลักในการศึกษา แต่จะใช้เป็นประเด็นเสริมว่า เนื่องจากแต่ละสถานที่มี "กรอบ" ที่แตกต่างกันไป การศึกษาวิเคราะห์ที่ตัวนักข่าวโทรทัศน์จึงต้องกระจายให้ทั่วถึงทุกสถานี ขณะเดียวกันก็จะใช้เป็นข้อสังเกตในขณะทำการศึกษาว่า กรอบที่แต่ละสถานีมีอยู่นั้น ได้สร้างความแตกต่างให้กับตัวนักข่าวอย่างไร เช่น ความแตกต่างระหว่างนักข่าวจากสถานีที่ถูกตีกรอบเรื่องการเมืองกับนักข่าวในสถานีที่มีอิสระมากกว่าเรื่องนี้ ความแตกต่างของนักข่าวในสถานีประเภทบอกรับสมาชิก (Pay T.V) กับสถานีทั่วไป (Free T.V) หรือแม้กระทั่งความแตกต่างของนักข่าวในสายข่าวต่างกันในแต่ละสถานีเดียวกัน เช่นนักข่าวสายการเมืองกับนักข่าวสายเศรษฐกิจ

2.งานวิจัยชิ้นนี้จะมุ่งศึกษาวิเคราะห์นักข่าวโทรทัศน์ที่ปฏิบัติงานในสายข่าวที่เรียกว่า "Hard news" เป็นหลัก เนื่องจาก Hard news จะเป็นข่าวที่สื่อมวลชนทุกแขนงให้ความสนใจ และแข่งขันกันทำข่าว ซึ่งสะท้อนให้เห็นการทำงานของนักข่าวได้ในหลายแง่มุม ทั้งนี้ได้อาศัยการจัดประเภทข่าวตามแนวคิดของ Alfred Lawrence Lorenze และ John Vivian (1996) ที่อธิบายว่า Hard news หมายถึงข่าวค่อนข้างจริงจัง มีผลกระทบต่อความเป็นอยู่หรือความรู้สึกของประชาชนการทำข่าวในลักษณะนี้จะเป็นการติดตามความคืบหน้าของเหตุการณ์อย่างต่อเนื่อง มีการสืบพยาน เสาะข่าวแหล่งข่าวที่เชื่อถือได้หรือเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตัวอย่างของ Hard news ก็เช่นเรื่องทางการเมือง การเลือกตั้ง ราคาสินค้า อุบัติภัย การฆาตกรรม ฯลฯ สำหรับสถานีโทรทัศน์ในประเทศไทยนั้น สายข่าวที่เข้าประเภทของ Hard news ตามแนวคิดนี้ก็คือ สายการเมือง สายเศรษฐกิจและสายอาชญากรรมคดีร้ายแรง รวมถึงสายเฉพาะกิจที่ตั้งขึ้นมาเป็นพิเศษ